

* * *

... Едно време, когато ме задигнаха воденичарскиѣ дяволчета... дя... лчета... до... лчета... дол...

У, какъвъ страшенъ, дълбокъ, черъ долъ! Канари, канари отъ дветѣ му страни: по-високи, по-низки — всѣкакви. И дървета между канаритѣ. Дигнали се, до небето чакъ. Ами тамъ, навжтре, въ най-стрѣмната канара, какво се чернѣе? Една тъмна, пуста пещера. Не, не е пуста! Вижъ го — това нѣщо вжтре, премята се, върти се... Дяволче, бе! Мъничко, съ две заострени рогчета, съ дълга, тънка муцуна, като на чичовото Калудово прасенце и съ вирната опашка — гладка, черна и на края съ кичуръ остри косми, щръкнали като четина. Не е едно. Ето го, до него друго, трето, четвърто... Охо! — едно цѣло училище дяволчета! Тръгватъ... На кжде отиватъ? Спущатъ се по витата пжтека, по една извита пукнатина въ канарата отъ пещерата надолу и се трупатъ въ дълбокия, черъ долъ. Подскачатъ, ритатъ, премѣтатъ се... Я го яза! Запѣнилъ се, затихналъ, да те е страхъ да го гледашъ. А нѣщо въ дълбочинитѣ му бълбука, рѣмжи, грухти... Дали не се кжпи мечката сега?

— Мечката ли? Мечката се окжпа и отиде да си суши козината на слънце! — плези се дяволчето, което върви най-напредъ и — цамбукъ! — потъва въ гжстата, бѣла пѣна на яза. Едно подиръ друго, като жерави, когато потеглятъ къмъ топлитѣ мѣста, се цамбукватъ подире му всичкитѣ дяволчета — цѣло едно училище дяволчета — и водата на яза прелива, бучи, наводнява где що срещне напреде си... Вадата се пълни, пълни, става цѣло море и изъ това море се гуркатъ и подскачатъ всичкитѣ дяволчета, държатъ въ ржцетѣ си по една чудна пржчица и плѣскаатъ съ нея по водата. Първото, най-пъргавото дяволче, достига улея, мушва се съ главата надолу въ него и забива остритѣ си рогчета въ едритѣ мъхове, които обнизватъ стенитѣ му. И второто, и третото... всичкитѣ дяволчета влизатъ въ улея, завъртатъ се въ колелото, пропѣлзватъ по него, минаватъ презъ коша и ето ги — възсѣдатъ едно подиръ друго брѣтливото кречетало.

— Хайде! — командува най-първото, главното дяволче и дига чудната си пржчица нагоре. И задумква по коша колкото му сили държатъ. Задумкватъ по коша и другитѣ дяволчета. А кречеталото запѣва кжсата си пѣсенчица: „Хопа, тропа! Месѣ, печѣ? Тананъ дрѣме! Хопа, тропа!“